

Lucas 10:38-42

1 Jezus en Martha 2 Jezus en Maria 3 Jezus en wij

Gemeente,

Het was geen gewoon huishouden. Tenminste wat wij gewoon noemen. Het huis was van Martha zegt vers 38. Het was haar huis. En bij haar in woonden haar zus Maria en haar broer Lazarus. Waren ze alle drie ongetrouwd gebleven? Of, omdat het Martha's huis was, was Martha getrouwd geweest en weduwe geworden, of was haar man weggegaan? Of waren Maria en Lazarus allebei weer alleen gekomen en was Martha nooit getrouwd geweest? We weten dat niet, maar Jezus kwam er. Later heeft Hij Lazarus uit de doden opgewekt en heeft Maria Hem gezalfd. Jezus heeft dus niet alleen oog voor daar waar alles gaat zoals je dat als je jong bent hoopt: verliefd, verloofd, getrouwd, gezin. Hij heeft ook oog voor andere situaties. En Hij komt daar in huis. Hij kwam er regelmatig. Als Heiland, als Bruidegom ten diepste. Zoals een verloofde doordeweeks eens langskomt bij zijn aanstaande vrouw. En dat duurt een half jaar, een jaar of langer, maar dan komt de dag dat de bruidegom de bruid komt halen om voorgoed bij elkaar te zijn. Zo kwam Jezus in dat huis van Martha, Maria en Lazarus. Om met hen te zijn. Totdat Hij zou komen als Bruidegom om hen tot Zich te nemen in eeuwigheid. Zo doet de Heere Jezus dat bij Zijn bruidskerk. Hij komt bij hen op gezette tijden en neemt eens Zijn bruidskerk tot Zich in eeuwigheid.

1 Jezus en Martha

Zodoende kwam Jezus eens bij Martha en Maria en Lazarus. Dat brengt natuurlijk heel wat met zich mee in een huis, want Jezus zal Zijn discipelen, de twaalven met Zich gehad hebben. Dus 13 man, misschien wel onaangekondigd op bezoek. Op zich begrijpelijk dat Martha zeer bezig is met veel dienen. Je ziet haar heen en weer lopen. Ze snelt van de keuken naar de kamer, van kast naar tafel, bijkeuken naar keuken enzovoort. Alles moet er een beetje netjes uitzien, er moet wat te drinken zijn op zijn tijd, misschien straks zelfs eten met het hele gezelschap. Zeer bezig met veel dienen.

En je vraagt je af: is dat verkeerd? Om daarmee bezig te zijn? Om te zorgen en te dienen? Moet een mens dan maar de boel de boel laten? De huis laten versloffen, het vee laten verslonzen, de tuin een rimboe laten worden, moet je dan eigenlijk alleen maar met de Bijbel bezig zijn en daaraan denken? Nee, dat niet. Een mens mag, een mens heeft de roeping om daarmee bezig te zijn. Alleen, niet nu. Niet nu Jezus

is gekomen en is gaan zitten en onderwijs geeft. Niet nu Jezus onderwijs geeft aangaande het koninkrijk der hemelen. Want dat is niet altijd zo. Jezus zal weer opstaan en weer weggaan naar andere plaatsen in Israel. Maar nu is Hij er en geeft onderwijs. En dan geldt maar één ding: Horen, luisteren wat Hij zegt.

Dat is nog zo. Jezus komt langs op zijn gezette tijden. Dan mogen we voor alles denken aan de erediensten, die gelukkig zomer en winter door blijven gaan. Met in de winter ook de woensdagavonddiensten. De ambten vertegenwoordigen immers Jezus Zelf. Ouderlingen de ogen van Jezus: Zijn koninklijk ambt. Diaken de handen van Jezus, Zijn priesterlijk ambt. Predikant de mond van Jezus: het profetisch ambt. In de ambten is Jezus Zelf in ons midden. Dán is het niet de tijd om door te blijven draven, om te blijven zorgen en doorwerken. Kijk, werken van noodzakelijkheid, brand blussen of barmhartigheid, zieken verzorgen daargelaten. Ja ik weet het, je kunt er voor maandag net wat beter voor komen te staan als je zondagavond gebruikt om alvast wat op orde te brengen. Maar als Jezus daar is, langskomt, onderwijs geeft, dan niet! Als het enigszins kan ook woensdagavond niet. Dan is Jezus daar en dán zijn er maar weinig dingen nodiger dan luisteren naar Zijn onderwijs. Als Jezus onderwijs geeft, dan niet blijven doordraven voor werk, school, sport op woensdagavond, maar: aan Zijn voeten!

Nou heeft Lucas beschreven wat hij Martha ziet doen. Jezus doorziet de achtergrond ervan. Hij zegt van Martha: gij bekommert en ontrust u over vele dingen. Daar komt dat doordraven uit voort: ze is bekommert. Bezorgd, overbezorgd. Je hebt zorgen voor en bezorgd zijn en de grens is flinterdun, het grenst aan elkaar. Zorgen voor is goed en nodig. Voor je werk, je vee, je gezin, je school, je gezondheid. Maar bezorgd, bekommert zijn is dat het je blijft bezig houden, niet los van kunt komen. Ook als je al klaar bent en toch niks meer kunt veranderen, blijf je piekeren en denken. Alsof het allemaal afhangt van wat je doet en kunt doen. Eigenlijk is bezorgdheid, bekommerdheid leven alsof er geen God is, geen voorzienige zorg van de HEERE. Dan raak je het nooit kwijt. Alsof omstandigheden alles bepalen en God geen uitkomst geven kan. Bekommerd en ontrust. Dat wordt in Handelingen gebruikt voor de stad Efeze die in rep en roer is. De stad van je gedachten kan in rep en roer zijn: alle gedachten wentelen over elkaar heen en bruisen en schreeuwen in je hoofd.

Met zo'n houding kun je onder het Woord zijn en nóg niet kunnen luisteren. Want je hoofd is een warboel van stemmen en gedachten. Dat de stem van het Woord erin smooit en langsheen gaat. Dat is een hele roeping voor ons allen. Dat je niet heel de week druk bent. Te weinig tijd neemt om dingen biddend in Gods hand te geven. Maar doorgaat. En zaterdag ook nog druk bent. Zaterdagavond in gesprek bent op visite. En daar zit je zondagochtend. Eindelijk rust. En ja, dan gaat het malen hier van boven. Alles wat je door de week niet verwerkt hebt en hebt weggeduwd komt los.

Wat een strijd: om door de weeks zo te leven dat je alles kwijt bent geraakt aan de HEERE. En gereed bent voor Zijn Woord. Eigenlijk moet je heel de week rekening houden met de zondag. Dat je je week zo invult en plant dat je zondagmorgen uitgerust en met een stilte in je hoofd onder het Woord komt.

Nou was Martha zelfs nog met iets goeds bezig. Met veel dienen. Daar staat het woord: diakonia. Het echte woord voor diakonaal werk dus. Kan niet beter denk je. Dienen voor Jezus, voor Zijn discipelen, voor Zijn rijk. Zo zijn er gelukkig velen die deze winter hopen te dienen: in het gemeentelven. Zondags, doordeweeks. In de gemeente, in Zijn Koninkrijk buiten de gemeente. Maar wat doet Martha? Ze is zo met dienen bezig dat ze Jezus voorbij loopt. Dat kan blijkbaar: zo bezig in gemeente en koninkrijk dat je zelf Jezus voorbij loopt. Zijn stem niet echt hoort. Dat vraagt de Heere nooit van je! En van niemand! Want dan gaat zo mis. Dan blijf je bezig, voor Hem, voor de gemeente, voor Zijn rijk, en ondertussen... kijk naar Martha. Ik zal wel bezig blijven. Ik vraag al niet eens meer of ze me willen helpen, ik zal weer het werk opknappen. En als je dan nooit eens een complimentje krijgt. En anderen die laten je maar sloven en draven. Maar goed, ik zal het wel doen. Een spiraal van zelfbeklag en bitterheid en vreugdeloosheid. En je geestelijk leven: zo schraal, zo arm geworden. Ja, als je Jezus voorbijloopt

2 Jezus en Maria

Maria. Van haar staat geschreven dat zij zit aan Jezus' voeten. Dat geeft wat aan. Later zal Paulus zeggen dat hij heeft gezeten aan de voeten van Gamaliel. Dat betekent hij heeft bij die rabbi jarenlang onderwijs gehad. En het was toentertijd gebruik dat de leraar op een soort podium zat, een verhoging. En de leerlingen zaten op de begane grond, dus met hun hoofd zo'n beetje op voethoogte van de leraar. Je zou vreemd opkijken op de Driestar morgen of op catechisatie

morgenavond als br Boogert en ik het zo zouden opstellen, maar dat was toen normaal. Dat gaf de verhouding aan: leraar - leerling.

Wel, Maria zit aan Jezus voeten. Hij is de Leraar. De hoogste Profeet en Leraar Die ons de volkomen raad Gods over onze verlossing bekendmaakt zegt de catechismus. Hij geeft onderwijs over het Koninkrijk der hemelen. Over HemZelf, over God, over ons. Hij geeft onderwijs over het geloof en de rijkdom daarvan, over de geboden en hun strekking, over het gebed en zijn inhoud. En Maria luister ernaar. Is daar gaan zitten. Daar begint het altijd! Dat je wilt weten van wat Jezus zegt, wat de Bijbel zegt. Dat je naar het Woord toetrekt. Van Jezus Zelf staat geschreven: wist Gij niet dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders? Daar haalde Hij Zijn hart aan op. En dat geeft Hij ook, dat schenkt Hij ook. Dan ga je plaatsen zoeken waar het Woord is. Waar Christus is. En je mag bidden: Heere, maak mij leerling, maak mij verlangend naar de dingen van Uw onderwijs. Geef mij plaats aan Uw voeten.

Daar zitten dan wel drie dingen in. In de eerste plaats geeft het onderwerping aan. Leraar - leerling. Kijk, dat snap je wel: je kunt dat niet omdraaien. Dat jij voor de klas gaat staan en de meester of juffrouw in de bank gaat zitten. En als je net een nieuwe opleiding bent begonnen is het niet de bedoeling dat jij de docent gaat duidelijk maken hoe een formule in elkaar steekt. Nee, leraar - leerling. Het Woord is waar. Jezus heeft gelijk. En mijn gevoel en mijn wil en zelfs mijn geweten zijn verdacht. Onbetrouwbaar. Zo met het Woord omgaan. Kijk, dat is funest als je ouders of leiding zegt na een stukje van de Bijbel: nou zeg dit is ook niet meer van deze tijd. Funest is dat. Of als je zegt: nou, je moeder denkt maar dat is niet voor haar geschreven. Hoe schadelijk is dat. Het Woord is ook geen discussiestuk. Wat vind ik ervan. Nee, maar de vraag is; wat zou dit betekenen? Wat bedoelt de HEERE hiermee? Luther zei eens: het Woord is zo eenvoudig. Zo ondiep water. Een kleuter kan er doorheen kruipen. Die de Zoon heeft heeft het leven, die de Zoon niet heeft heeft het leven niet. Zo eenvoudig. Kinderen begrijpen het. En tegelijk is het Woord zo diep, dat een reus erin verdrinkt als hij niet op de schouders van anderen wil gaan staan. Er staan gedeelten in, als je niet met anderen wilt lezen en als je niet naar anderen uit de geschiedenis wilt luisteren, dan verdrink je erin. Daarom mag je op club, vereniging de Bijbel bestuderen. Samen, luisterend naar de belijdenissen van de kerk.

En dan merk je: de Bijbel is geen discussieboek: ik vind maar ik vind. Maar de Bijbel roept wel vragen op. Waar een mens de Bijbel gaat onderzoeken komen vragen. Kijk maar in de Bijbel zelf: wat moet ik doen om zalig te worden? Wat wilt Gij dat ik doen zal? Zult Gij in deze tijd het Koninkrijk in Israel weer oprichten? Leer ons bidden? Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? Kijk de catechismus maar na: hoe zijt gij rechtvaardig voor God? Wat is een waar geloof? Vragen, vragen. Niet best als je nooit vragen hebt gekregen. Nooit vragen werden geboren in je hart en leven. En om die vragen te bespreken op verenigingen, catechisatie met elkaar.

Het tweede punt is: leerling zijn ben je niet af en toe. Je zegt niet nu laat ik vandaag eens naar school gaan en morgen eens niet, en overmorgen zie ik wel weer. En als je een cursus van je werk volgt, evenzo. Je wordt geacht er te zijn en het af te ronden. Leerling ben je steeds. Daar zit regelmaat en trouw in. Er is een boekje op de markt met interviews van emeritus predikanten, 65+ dus allemaal en dat heet: levenslang leerling. Want dezelfde dingen die vergeten we weer. Elke keer weer nodig. En je kunt dingen weten met je hoofd, maar dat is nog geen doorleven en beleven. Weten dat je zondaar bent is nog geen verootmoediging en zelfveroordeling en walging. Weten dat je eigendom van Jezus mag zijn is nog geen verwondering en vreugde en beleving. Weten wat God van je vraagt is nog geen verlangen en ijver. En steeds openbaart God weer nieuwe dingen. Hoe verder je komt, hoe hoger je komt, hoe meer je ziet. Als je in een luchtballon stapt die opstijgt zie je steeds meer: wat is dat en he daar. Hoe hoger je komen mag, hoe meer zich voor je ontsluit. Beproeving en het nut daarvan, Gods wegen en de wijsheid daarvan. Dat is niet in één dag geleerd. Levenslang leerling.

En het derde is: aan Zijn voeten zittende: zitten ademt rust. Als je iemand spreekt en je wilt echt wat doorpraten, zeg je: jo ga een zitten dan kunnen we praten. Zitten ademt rust. Stilte. De tijd nemen. Thuis voor jezelf. Ervoor gaan zitten om stille tijd te houden. In je verkeringstijd: de tijd ervoor nemen om met de Bijbel bezig te zijn. Aan tafel als je met een gezin mag zijn. Ervoor gaan zitten om te lezen, vragen te stellen, antwoorden te zoeken. Niet opgejaagd en met het oog naar de klok. Zitten aan Jezus voeten.

3 Jezus en wij

Jezus zegt dat Maria het goede deel heeft uitgekozen. En het is uit de Bijbel duidelijk wat het goede deel is. Dat is de omgang met God. De gemeenschap met de HEERE. Dat Gods hart zich opent naar je hart toe. En Zijn liefde, gunst, trouw stort zich uit naar je. De Vader met Zijn verkiezende liefde en welbehagen, met Zijn vaderlijke zorg en voorzienigheid. De Zoon met Zijn hart van liefde die ZichZelf gaf, zijn leven gaf tot in het graf, tot in de hel. De Heilige Geest met Zijn hart vol liefde die werkt, die ombuigt en inwint, die hoop geeft en uitzicht geeft op de hemelse erfenis zodat een stukje hemel in je hart komt. Dat gebeurt daar waar Jezus is. Aan Zijn tafel, onder het Woord, in het gebed. Dat is het goede deel. Wat is het heerlijk om aan Zijn voeten te zitten. Geen betere plaats. Zondags, doordeweeks. Geen betere plaats dan aan Zijn voeten.

En dat ons hart zich opent naar de HEERE toe. Stort zich uit naar Hem toe. Met alle zonden en schuld. Heere, hier is het. Doorgrond het en ken het nog maar dieper. Met alle zorgen en noden. Heere, U moet het weten, bij U is het veilig. Met alle dank en aanbidding, wederliefde en lofprijzing en met alle gebrek daaraan. Heere, voor U is het.

Gemeente, kent u dat? Dat noemt Jezus het éne ding dat nodig is. Daarvan zegt Psalm 27 deez'ene zaak heb ik begeerd van God dat ik zolang mij 't levenlicht bescheen in 's HEEREN huis mocht wonen hier beneen. Zijn lieflijkheid en schone dient aanschouwen weiden met een vewond'rend oog. Kent u dat? Dat is het beste deel. En dat zal niet worden weggenomen. Dat blijft. Het wordt niet weggenomen. Door het leven niet, door aanvechtingen en beproevingen niet, door de duivel niet hoe hij ook probeert. Door de dood niet, al neemt die je verder alles af. Door God niet, want Hij blijft getrouw en komt nooit terug op Zijn welbehagen en wist wie je was toen Hij je verloor.

En dat deel, die gemeenschap met de HEERE, werkt Hij dmv het zitten aan Jezus' voeten. Door het luisteren naar Jezus' onderwijs heen door het onderzoeken van de Bijbel heen werkt Hij dat. Door Geest en Woord zei zondag 25 van de catechismus. Biddend en smekend met het Woord omgaan. Dat het die gemeenschap met de HEERE mag bewerken en versterken. Zo mag u de catechisatie opdragen maandagavond aan tafel, de kringen, de kerkdiensten.

Dat geeft zegen. Daarvan zegt Paulus: één ding doe ik. Filippenzen 3. Eén ding doe ik vergetende hetgeen achter is en mij strekkend naar hetgeen vooris jaag naar het wit. naar de eindstreep der heerlijkheid en volmaaktheid. Eén ding. Daarin heb je ook elkaar nodig. Ook in de gemeente, om elkaar daarin scherp te houden. Hemelsgezind ben je niet vanzelf. Jagend naar de heiliging doe je niet vanzelf: goed om elkaar daarin scherp te houden.

Ik meen dat het Luther was die het ooit had over een schoenmaker die christen was. En Luther zegt dan tegen die man, als ze vragen wat je in het leven doet dan moet je maar dit zeggen: ik ben op weg naar de hemel en onderweg repareer wat schoenen. Ik ben op weg naar de hemel en onderweg rijd ik wel eens in een vrachtwagen, verzorg

ik mijn vee, repareer ik auto's, controleer ik rekeningen, bouw ik huizen en vul maar in.

Eén ding is nodig. Echt nodig. Kijk, als je op een cruiseschip bent en je vaart op de oceaan kun je onderweg een heleboel dingen doen. Maar als dat cruiseschip lek slaat en je komt te water dan is maar één ding nodig: een reddingsboot. Kijk, als je leeft alsof je op een cruiseschip vaart dan kun je met een heleboel dingen druk zijn. Bezig of bezorgd. Omdat je het allemaal kunt of dat je het allemaal mist. De één hiermee de ander daarmee. Als je denkt: dat cruiseschip zinkt niet, dat vaart wel, dat komt er wel.

Totdat je inziet dat dat cruiseschip lekgeslagen is. In het paradijs. Het maakt water en zinkt. Eén ding nodig: reddingsboot. Hoe kom ik eraf, hoe kom ik aan land. En dan geldt eigenlijk: nu komt Jezus langs. In het Woord. Je kunt ook zeggen: in ons leven komt Jezus langs. Zolang wij leven nog. Nu komt Hij voorbij en geeft Hij onderwijs. Maar dat blijft niet duren. Eens komt Hij nooit meer. In de rampzaligheid. Dan heb je de tijd voorbij laten gaan. Alles word je afgenomen. En je hebt de tijd je hebt Jezus voorbijlaten gaan.

Eén ding is nodig

Ten diepste gemeente is het één van de twee: of je leeft voor de dingen van de wereld. Je stopt je leven vol met wat voor dit leven nodig is. En waar het nog kan vul je dat op met de dienst van de HEERE. Zover het qua tijd en levensstijl en consequenties niet teveel inbreuk doet op je leven. Maar het word van je weggenomen. Eeuwig.

Of de dingen van de HEERE zijn je strekdam in de Noordzee. En voortdurend bedreigen de golven van de zee de strekdam zodat hij onder water verdwijnt. En het blijft een gevecht, een strijd om de strekdam zichtbaar te houden, boven water te laten blijven. We geloven dat Martha ten diepste toch ook zo'n christin was. Maar hier stroomde het water van het dienen en bezorgd zijn over de strekdam heen. Dat blijft een strijd. Maar Jezus roept haar tot de orde: Martha, Martha. En die roeping hebben we ook ten opzichte van elkaar. In huwelijk en gezin, in gemeente en familie. Om elkaar aan te sporen. Eén ding te zoeken, één ding te doen, één ding te kennen. God geve ons een gezegend winterseizoen!

Amen